

вета и прѣминували дни-ты си въ честитѣхъ праздность. Нему ся сторило, че нашъль у Цвѣтанѣхъ брѣмя, какво-то отдавна трѣсило срьдце-то му.

— Естество-то мя выка въ обятія-та си на чисты радости, мыслиль си и наиль ся, поне за малко врѣмя, да остави великый свѣтъ.

Да ся врьнемъ при Цвѣтанѣхъ. Настанѣла ноцъ — майка благословила дѣщерѣхъ си и пожелава й легкѣхъ ноцъ; нѣ тоя пѣть благословія-та й ся не сбѣднѣла. Цвѣтанѣхъ цѣла ноцъ сѣнь не хванѣло. Новый гостъ на душихъ-тѣхъ й, Драгановый образъ, така живо й ся явявалъ, что-то тя почти всякѣхъ минутѣхъ трепкала, протягала ся и въздышала. Позорѣхъ Цвѣтана станѣла, отишла край рѣкѣхъ Янтрѣхъ, сѣднѣла на зеленѣхъ муравѣхъ и съ подпренѣхъ главѣхъ тя изглядвала бѣлы-ты мѣглы, кои-то ся вѣяхѣхъ изъ въздуха и съ издвиганіе нагорѣхъ оставялы свѣтличавы кашкы на зеленѣхъ-тѣхъ покрывкѣхъ на естество то. Всѣду владѣла тишина. Нѣ възходяще-то свѣтило дневно пробудило всякы твари: горы-ты и долища-та оживѣлы; пробудены-ты птицы запѣлы: цвѣтя-та си навирилы главы — като да ся наслаждать съ животворны-ти зари отъ свѣтлинѣхъ. А Цвѣтана още сѣдѣла замыслена. Охъ! Цвѣтано, Цвѣтано! что ти е, что ти станѣ? Досега ты си спяше като кротко ягне и заедно съ птицы-ты зорань ся веселяше, и чиста и весела ти душа въ очи-ти блящяше както что ся лѣщи слѣнце-то у кашкы-ты отъ небеснѣхъ-тѣхъ росѣхъ; а сега си навжсена, и обща-та радость на естество то чужда е за твое-то срьдце — Между това младѣхъ пастырѣхъ си искарвалъ стадо по край рѣкѣхъ-тѣхъ и свирилъ свиркѣхъ. Цвѣтана мѣтнѣла възъ него очи и си мыслила:

— Да бляше роденѣхъ простѣхъ селаченинѣхъ, пастырѣхъ, тоя кой-то ми владѣе сега срьдце-то — па да бѣхъ си искарвалъ сега по край мень стадо! Охъ! азъ быхъ му ся поклонила усмихнѣто и рѣкла быхъ му;